

musical immediat i la veritat, estava saturat, en blanc, sense saber quin camí escollir. Amb molta pressió, una pressió personal, un guerrear diari contra mi mateix i el meu fracàs. Potser, una càrrega emocional que no podia sostenir... Després de fer una llarga tria de diferents punts de destí, amb la Maríia vam decidir viatjar a la República de l'Equador.

Quina va ser la primera sensació que vas tenir de l'Equador?

Quan vam aterrar a l'antic aeroport de Quito semblava El Prat de Barcelona en miniatura. Fins allà, cap problema. Quan vam sortir al pàrquing vaig veure un munt d'escandalosos cotxes tocant el clàxon per no res, escampant una boira de fum negre que et feia deixar de respirar. I de camí cap al *carro* –perquè a Amèrica del Sud dels cotxes en diuen *carros* i dels *coches*– un nen que no feia més d'un metre i que no parava de seguir-nos ens demanava euros! Va ser molt estrany perquè ho feia amb la seva mare cridant alhora al costat d'un carretó ple de xiclets, caramels, xupa-xups i cigarretes. No sé com, però sabien que veníem d'Espanya. De pel lícula...

Vas tenir problemes d'adaptació a la forma de vida, la cultura o la forma de

treballar dels equatorians?

No. Em considero una persona adaptable, no conformista. Em vaig adaptar molt ràpidament, molt més del que m'esperava. Estava predisposat al canvi. En general, són molt bons amfitrions, et conviden a dinar i fan grans i ben bons menjars amb ben poc. I treballar amb equatorians, si són treballadors, és com a tot arreu.

La visió que tenim des d'aquí de l'Equador, creus que està distorsionada per tòpics o prejudicis?

Suposo que dependrà de la personalitat de cadascú. També és veritat que en un poble petit, com Sant Joan, dius blat i tothom s'ho creu. Després, dius ordi i et diuen que no, que és blat perquè és tradició... Avui dia amb Internet a mà podem arribar a conèixer, investigant una mica, és clar, qualsevol part del món. És veritat que hi ha zones de l'orient de l'Equador, a la selva amazònica, on hi ha tribus no connectades, que vesteixen amb taparrabos i es pinten la cara amb pigments naturals. I a la ciutat, hi ha molts emigrants de pobles com Otavalo, que vesteixen amb ponxo, barret otavalenc, sandàlies d'espart i van pentinats amb cua trenada, tant homes com dones. Els diuen indígenes i és la imatge de la marca equatoriana que més s'ha venut a l'exterior (molt

sovint els hem vist a Sant Joan per la Festa Major venent artesanía, moneders, clauers i ponxos otavalencs, entre altres coses). Per altra banda, la gent de la ciutat ara vesteix d'Inditex i còpies barates. Ja fa uns anys que va arribar la moda europea a la capital, que té una significativa competència amb la moda colombiana, que és molt forta aquí.

I els equatorians, què en saben de Catalunya?

Alguns es pensen que Catalunya és un país fora d'Espanya i no entenen per què volen independitzar-se. Molts d'altres saben que hi ha diferències culturals i ideològiques entre Catalunya i el govern espanyol. Llavors ells m'expliquen les diferències que tenen entre els serrans i els costencs d'aquí a l'Equador. Però en general coneixen Catalunya pel Barça i Messi. Tots em demanen que parli en català per veure com sona. Es podria dir que no hi ha gaire informació de la cultura catalana, o almenys no està ni escampada ni ben explicada. I ho sé perquè en només dos anys m'he envoltat de molta gent de diferents nivells socials, tant amb rics com amb pobres, i no hi ha una informació cultural clara de Catalunya. Però, siguem realistes: per als equatorians Catalunya no és un tema d'importància, igual que, si no fos pel canvi econòmic que ha

En Miki, a la classe de música, amb els més petits

En Miki, amb en Bruno i l'Omar